

Jill Mansell

Ja sitten
tulit
takaisin

Ja sitten tulit takaisin

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Ja sitten
tulit
takaisin



Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Ruti
Englanninkielinen alkuteos *And Now You're Back*
© Jill Mansell, 2021
Kannen suunnittelu Sanna-Reeta Meilahti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-612-9
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tämä kirja on omistettu suurenmoisille lukijoilleni.

Kiitos, että ostatte – tai lainaatte – kirjojani.

Te olette kaikki ihania! xxx

”Voi korvaparkojani.” Käytävällä hotellihuoneen ulkopuolella joku remahti nauruun. ”Mitä tuo hirveä meteli on?”

Didi, jolla oli yllään vain kylpypyyhe, irvisti suljetun oven suuntaan ja huusi uhmakkaasti: ”Sitä kutsutaan laulamiseksi.” Hitto, he olivat Venetsiassa, yhdessä maailman ihmeellisimmistä kaupungeista, mutta aina piti olla joku vitsiniekka, joka yritti latistaa tunnelman.

”Sinä voit kutsua sitä laulamiseksi”, hänen kriittikkonsa huomautti. ”Joku muu saattaisi kutsua sitä mouruamiseksi.”

Käytävällä olijan askeleet loittonivat, kun hän rymisteli huteria portaita ylös poikien huoneeseen.

”Shay Mason kuvittelee olevansa hauskakin”, Didi jupisi.

”Totta puhuen”, Layla sanoi, ”sinä lauloit vähän nuotin vierestä.”

Layla oli aina umpirehellinen, mikä oli tosi ärsyttävää.

”En tajua, miksi kutsuit hänet mukaan. Eihän hän käy meidän kouluammekaan.” Vaikka Didi arvasi kyllä syyn. Hän katsoi ystävänsä kulmat koholla iän täplittämästä antiikkipeilistä, kun tämä laittoi huolellisesti toista kerrosta turkoosia ripsiväriä.

”Älä katso minua noin”, Layla sanoi. ”Shay on ollut minulle kiltti, siinä kaikki. Minähän kerroin siitä, kun toiset pojat kiusasivat minua, mutta Shay puuttui asiaan ja sai heidät lopettamaan. En minä ole ihastunut häneen.”

”Etkö edes vähän?”

”En!”

”Okei, uskotaan, vaikka moni ei kyllä uskoisi.” Didi puhkesi leikkisään hymyyn ja pani radion kovemmalle, kun sieltä alkoi kuulua hänen lempikappaleensa Elton Johnilta. ”Kysyin vain.” Hän nappasi hiusharjan käteensä, piteli sitä mikrofonina ja alkoi laulaa täyteen ääneen nuotin vierestä: ”TM STILL STANDING, YEAH, YEAH, YEAH.”

”Shay kuulee tuon.” Layla osoitti kattoa.

”Toivottavasti”, Didi vastasi.

Mitä äsken oli tapahtunut? Didin silmät rävähtivät auki – jokin oli herättänyt hänet. Hän käänsi päätään toiselle sivulle, katsoi herätyskelloa ja näki, että se oli kymmentä yli kolme aamuyöllä.

”Älä laita niitä katkarapuja jaloilleni”, Layla mutisi toisesta sängystä.

Selvä, nyt Didi tiesi, mikä hänen unensa oli katkaissut.

”Pesukoneeseen vain”, Layla jatkoi muminaansa. ”Te olette kaikki ihan sinisiä.”

Didi hymyili itsekseen, sillä unissaan puhuvan Laylan kuunteleminen oli aina hauskaa. Mutta huvi loppui lyhyeen. Ärtyneen ”Ei niitä koirankeksejä” -komennuksen jälkeen Layla käännähti seinää kohti ja alkoi taas kuorsata vaimeasti.

Nyt täysin hereillä oleva Didi näki verhojen raosta aave- maista harmahtavaa valoa ja liikkeen häivähdyksiä. Hän nousi sängystä ja hipsi huoneen poikki kurkistamaan ulos ikkunasta. Uskomatonta kyllä, ulkona satoi lunta – musteen- siniseltä taivaalta putoili paksuja höyhenmäisiä lumihiutaleita. Lunta Venetsiassa helmikuun puolivälissä, kuka olisi uskonut? Kun he olivat neljä tuntia sitten tulleet yläkertaan ja

käyneet nukkumaan, ilma oli ollut purevan kylmä, mutta lumisadetta kukaan ei ollut osannut odottaa.

Didi painoi nenänsä jääkylmää lasia vasten ja käänsi katsettaan puolelta toiselle saadakseen näkymästä kaiken irti. Maisema vain ei ollut kummoinen: Calle Ciati oli mutkitteleva syrjäkatu, pimeä ja hiljainen. Hän näkisi paljon enemmän hotellin edestä, josta näkyi kanaalille.

Venetsia. Luminen Venetsia. Mutta entä jos lumi olisi aamuun mennessä sulanut pois?

Laylasta hän ei saisi seuraa. Vaikka Layla ei enää varsinaisesti kuorsannut, hänen huuliltaan kuului jokaisella tasaisella uloshengityksellä pientä puhinaa. Hän rakasti nukkumista eikä sietänyt, että hänet herätettiin minuuttiakaan ennen heräämisaikaa.

Viiden minuutin kuluttua lämpimästi pukeutunut Didi hiipi keltainen tupsupipo kädessään koristeellista portaikkoa alas tyhjään aulaan ja lähti hiljaa ulos hotellista. Vau, näky oli uskomaton: pehmeää lunta oli jo kymmenkunta senttiä, ja se narskui jalkojen alla, kun hän kääntyi vasemmalle ja lähti kävelemään kapeaa katua. Samaa reittiä oli kulkenut aiemmin pari muuta ihmistä, joiden jalanjäljet alkoivat jo peittyä lumisateen saetessa, mutta ketään muuta ei ulkona näkynyt. Yksin kadulla kävelevä Didi tunsi olonsa kuitenkin täysin turvalliseksi. Syrjäisen kanaalin varrelle tullessaan hän tosin turvallisuussyistä varoi menemästä sen mahdollisesti liukkaalle reunalle.

Hän kääntyi vielä viimeisestä kulmasta, ja siinä se oli: edessä avautui valtavankokoinen Pyhän Markuksen tori. Hänen sydämensä oli pakahtua. Näky oli vaikuttava päivänvalossakin, mutta nyt valkean vaipan peittämänä, lumihiihtäneiden leijuessa maahan se oli suorastaan taianomainen.

Kultauksin koristeltu Pyhän Markuksen kirkko, jonka edessä koristeelliset lipputangot kohosivat korkeuksiin, näytti valaistulta hääkakulta. Didin oikealla puolella oli toisiinsa liimautunut suuteleva pariskunta. Vasemmalla joku teki lumiukkoa. Muutama muu lumen paikalle houkutteleva ihminen otti valokuvia, ja muuan täyspitkään valkoiseen tekoturkis-takkiin pukeutunut, mäyräkoiraa sylissä kantava nainen meni vinottain torin poikki ja kellotornin ohi ennen kuin katosi näkyvistä.

Didi työnsi kädet oman takkinsa taskuihin. Se oli paljon vaatimattomamman näköinen, oikeastaan kuin polvipituinen topattu parkatakki, mutta ainakin se oli lämmin ja vedenpitävä. Hän katseli pari minuuttia tarmokasta lumiukon tekijää, siirtyi sitten lähemmäs ja tunnisti hätkähtäen, kuka sitä oli kasaamassa.

Kiva. Didi käännähti vaistomaisesti pois päin, vetäisi henkeä ja mietti, mitä seuraavaksi tekisi. Häntä raivostutti, että Shay Mason pilasi vain kerran elämässä koettavan ihmeellisen hetken, jonka kauneuteen hän oli vielä viisi sekuntia sitten uppoutunut, mutta nyt hänen olisi palattava takaisin –

Kops! Lumipallo tömähti vasemmalla Didin viereen ja hajosi maahan pudotessaan.

Hah, Shay ei ollut niin taitava kuin luuli. Didi kääntyi voitonriemuisena häntä kohti. ”Et osunut.”

”Ei ollut tarkoituskaan osua”, Shay huusi kymmenen metrin päästä.

”Takuulla oli.”

”Älä liiku”, Shay komensi samalla kun kumartui kaapaisemaan maasta lunta ja puristi sen nopeasti uudeksi tiiviiksi palloksi.

Didi pysyi paikoillaan ja mietti, saisiko pallon rintaansa. Shay tähtäsi kuin nopea keilaaja ja heitti lumipallon. Ensimmäinen oli pudonnut puolen metrin päähän Didistä vasemmalle. Tämä humpsautti puolen metrin päähän oikealle. Shay teki pienen kumarruksen ja virnisti. ”Olisin osunut sinuun, jos olisin halunnut. Mutta olen herrasmies enkä tekisi niin.”

”Et ikimaailmassa voittaisi minua lumisodassa.” Didi vastasi vastentahtoisesti Shayn hymyyn.

”Minä mielummin rakastan kuin sodin.” Shay keskeytti ja pudisti sitten päätään. ”Minun ei varmaan olisi pitänyt sanoa noin. Haluan vain saada tämän lumiukon valmiiksi. Sinä voisit auttaa siinä.”

”Niinkö?”

Shayn silmät kimalsivat. ”Saat jopa laulaa.”

”Voi vitsi, oliko pakko ottaa tuo taas esiin?” Didi voihkaisi.

”Minä vain kiusoittelin sinua silloin aiemmin.” Shayn hymy leveni. ”Sinä laulat kuin enkeli.”

”Enkeli, joka laulaa joskus nuotin vierestä. Ei se mitään, tiedän, etten ole aina kovin hyvä. Rakastan silti laulamista.”

Shay kallisti päätään. ”Jäätkö auttamaan minua?”

”Voin vaikka jäädäkin.” Shayn hiuksiin ja silmäripsiin putoili lumihietaleita, ja niitä kerääntyi myös hänen tumman-sinisen takkinsa hartioille. ”Näyttää siltä, että tarvitset asian-tuntija-apua.”

Työhön meni reilu puoli tuntia, mutta viimein lumiukko oli valmis ja näytti hienolta. Se oli metri viisikymmentä korkea, ja silminä sillä oli kahdenkymmenen sentin kolikot ja suuna itsevarmaan hymyyn asetetut vanhat pullonkorkit. Kaulan ympäri oli kietäistä joltain pudonnut raidallinen huivi, ja viime silauksen sille antoi Didin keltainen tupsupipo.

Joukko espanjalaisia turisteja taputti heidän työnsä ja tarjosi huikkaa proseccopullosta. Yhdellä heistä päällystakin alta pilkisti vielä avaamaton pullo, ja sen nähtyään Shay kysyi murteellisella espanjalla, saisiko ostaa sen, ja tarjosi miehelle kahdenkymmenen euron seteliä.

Kun espanjalaiset olivat lähteneet, Didi ja Shay hakivat viereisen kahvilan edustalla seisovista tuoleista kaksi ja asettivat ne upean luomuksensa viereen. Lunta tuprutti edelleen, kun Shay poisti metallilankakehikon pullonkorkin ympäriltä ja ojensi sen Didille, joka teki siitä lumiukolle nenän. Shay poksautti korkin pois, ja he joivat pullosta vuoron perään kunnes asettivat sen väliinsä lumeen. Sitten he nojautuivat rinnatusten taakse päin nauttimaan kunnolla ympärillä näkyvästä kauneudesta.

”Tässä sitä ollaan.” Shayn paljaat sormet olivat löyhästi ristissä rinnalla. ”Tiedän sinun nimesi ja tiedän missä asut, mutta en juuri muuta. Kerro jotain jännää itsestäsi!”

Didi harkitsi pyyntöä. He asuivat kumpikin Elliscombessa ja olivat viimeistä vuotta koulussa, mutta he liikkuvat täysin eri kaveriporukoissa, jotka harvoin kohtasivat toisiaan. Hän ja Layla kävivät Stonebank Hillin koulua monen kilometrin päässä kaupungista pohjoiseen, ja heidän vanhemmillaan oli varaa koulumaksuihin sekä sellaiseen ylellisyyteen kuin ulkomaanlomamatkat. Shay Mason sitä vastoin oli viimeisellä luokalla kaupungin toisella laidalla sijaitsevassa kunnallisessa koulussa, hänen äitinsä oli kuollut kuusi vuotta sitten ja isä oli tällä hetkellä vankilassa. Taas kerran.

Pelkästään noiden tietojen varassa ventovieras olisi kuitenkin saattanut saada väärän käsityksen Shaysta, sillä hän ei näyttänyt kärsivän lainkaan elämäntilanteestaan, vaan suorastaan uhkui itseluottamusta. Didin mieleen tuli, että hän

taisi tietää enemmän Shaysta kuin tämä hänestä, luultavasti siksi että Shayn elämän seuraaminen oli ollut paljon kiinnostavampaa ja ihmiset juoruilivat siitä hanakasti. Niinä vuosina, jolloin Shayn isä oli ollut vaihtelevia aikoja valtion täysihoidossa, Shay oli saanut sosiaalityöntekijät uskomaan, että asuisi koulukavereidensa vanhempien huostassa, ja muuttanut sitten varkein takaisin omaan kotiinsa, huolehtinut itse itsestään, ahkeroinut koulussa ja tehnyt samalla iltaisin ja viikonloppuisin paria kolmea osa-aikatyötä. Charmin lisäksi hänellä oli itseluottamusta ja kyky keskustella vaivattomasti kenen tahansa kanssa. Hän oli aina puhdas ja siisti ja ulkonäöltään salskea ja atleettinen. Eikä tietenkään ollut haitaksi, että hän oli myös komea, mikä teki hänestä vastustamattoman monen muunkin kuin lukuisten häneen ihastuneiden tyttöjen silmissä.

Karisma oli vaikeasti määriteltävä ominaisuus. Sitä joko oli tai ei ollut. Olisi ollut helppo surkutella ihmistä, jolla oli ollut niin kaaosmaiset ja epäsuotuisat kotiolot, mutta Shay Masonissa ei ollut mitään surkuteltavaa.

Ai niin, Shay oli pyytänyt häntä kertomaan itsestään. ”Osaan poimia kynän paljailla varpailla”, Didi sanoi.

”Kätevää.”

”Se on kätevää.”

”Entä osaatko kirjoittaa kynä varpaissa?”

”Totta kai, mutta nyt en tee niin. Sinun vuorosi. Mitä jännää sinussa on?”

”Saan kokonaisen teelevän mahtumaan kerralla suuhun”, Shay vastasi nopeasti.

Didi nyökkäsi ihailevasti. ”Kätevää niin ikään.”

”Saanko kysyä yhtä toista asiaa? Miksi Layla pyysi minut mukaan tälle matkalle?”

Matka oli yksi Laylan isän tyypillisiä suurellisia eleitä. Hän oli kysynyt tyttäreltään, miten tämä haluaisi juhlia kahdeksantoistavuotissyntymäpäiväänsä, ja Layla oli vastannut, että oli aina halunnut päästä Venetsiaan, ja kuvitellut, että he lähtisivät sinne perhelomalle. Sen sijaan isä oli käskennyt hänen valita mukaan yhdeksän ystävää, jotta hän voisi juhlia heidän kanssaan kunnolla synttäreitään ja saada elinikäisiä muistoja. Häiriöiden välttämiseksi Laylan vanhemmat olivat hekin tulleet mukaan, maksamaan kaiken ja pitämään huolta, etteivät juhlat karkaisi käsistä.

”Hän sanoi, että olit kiltti häntä kohtaan”, Didi vastasi. ”Jotain sellaista, että yhtenä iltana joku poikajoukko oli kiussannut häntä kaupungilla. Mutta sinä olit tullut väliin, pannut pojat järjestykseen ja saattanut hänet kotiin.” Didi keskeytti, sillä Shay tutkaili häntä tarkkaan. ”Miksi sinä katsot minua noin? Eikö niin tapahtunut?”

”Joo, tapahtui. Ja oli tosi kivaa Laylalta pyytää minut mukaan. Se vain oli... tiedäthän, odottamatonta.” Shayn hymyhäivähdyks kertoi, mitä hän tarkoitti. Heistä kymmenestä Venetsian-matkalaisesta yhdeksän oli kaupungin kahden yksityiskoulun oppilaita, jotka liikkuivat samoissa porukoissa. Shay oli yksin kunnallisesta koulusta ja taatusti ainoa, jonka isä oli linnakundi.

”Layla halusi sinut mukaan.” Didi pyyhkäisi nenälleen höyhenen lailla laskeutuneen lumihiutaleen pois. ”Hän pitää sinusta.”

”Millä tavalla?” Shayn hopeansininen katse oli järkähtämätön. ”Sen vuoksi kysyinkin. Pitääkö hän minusta vain kaverina, koska olen mahtava tyyppi – mitä muuten ehdottomasti olenkin – vai onko hän ihastunut minuun?”

”Kysytkö siksi, että toivoisit hänen olevan ihastunut?”

”En toivo. Hän on kiva tyttö, mutta... en.” Shay pudisti päätään.”Mutta en myöskään halua loukata hänen tunteitaan.”

He keskeyttivät, kun vanhahko mies tuli lähemmäs ihailemaan lumiukkoa ja nyökäytti hymyillen päätään ennen kuin jatkoi matkaa torin poikki.

”Kysyin sitä Laylalta tänään ennen illallista”, Didi vastasi. ”Ja hän sanoi, ettei ole ihastunut sinuun, vaan pitää sinusta vain kaverina. Hän ei suunnittele mitään sen enempää.”

”Okei. Hyvä tietää.” Shay työnsi ilmiselvästi helpottuneena kosteat vaaleat hiukset pois otsaltaan. ”Ihan vain mielenkiinnosta – keksitkö mitään muuta syytä, miksi hän kutsui minut mukaan?”

Didi oli ollut Laylan kotona, kun tämä oli laatinut keittiössä listaa kutsuttavista. Kun Shayn nimi oli tullut esiin, Laylan äiti Rose oli kysynyt: ”Tulisiko hän toimeen muiden ystäväiesi kanssa?” Layla oli vastannut siihen: ”Tietysti tulisi, Shay tulee toimeen kaikkien kanssa. Ja lyön vetoa, ettei hän ole ollut eläissään lomalla.”

Sitäkö Shay nyt kysyi? Didi ei aikonut kertoa, että hänen nimensä oli lisätty listaan armeliaisuudesta. Sen sijaan hän sanoi: ”Ei mistään muusta syystä. Hän on vain kiitollinen, että pelastit hänet silloin niiltä idiooteilta. Ja en kyllä tajua, miksi sinulla ei ole edes sormikkaita kädessäsi.” Didi vaihtoi puheenaihetta ja osoitti Shayn käsiä. ”Eivätkö kätesi jäädy?”

Shay nojautui vastaukseksi lähemmäs ja painoi sormensa hetkeksi Didin poskea vasten. Ne olivat uskomattoman lämpimät. ”Minulla on hyvä verenkierto. Parempi kuin kellään. Taas yksi lahjoistani.”

Didi kumartui ottamaan lumikasassa pystyssä nököttävän proseccopullon. Hän otti uuden huikan kuohuvaa, ojensi pullon eteenpäin ja katseli, kun Shay joi siitä ennen kuin

painoi pullon pohjan polveaan vasten. ”Uskomatonta, että me istumme tässä neljältä aamulla Pyhän Markuksen kirkon edessä.” Didi sisällytti kädenheilautukseensa valkoisen marmorin ja bysanttilaisen arkkitehtuurin koristeellisine kultaisine yksityiskohtineen, jotka tasainen lumisade nyt sumensi.

Shay nyökkäsi myöntävästi. ”Kun heräsin ja vilkaisin ulos ikkunasta, minun oli tultava ulos katsomaan oikein kunnolla.”

”Ja tekemään lumiukko.”

”Joskus on asioita, jotka vaan on pakko tehdä.”

Didi huomasi haluavansa tietää lisää Shaysta. ”Mitkä aineet sinä olet päättänyt kirjoittaa loppukokeissa?”

”Matikan, fysiikan, kemian ja äidinkielen. Entä sinä?”

”Äidinkielen, historian ja taiteen.” Didi piti tauon. ”Sinä varmaan kaipaat äitiäsi.”

Shay otti uuden kulauksen proseccoa ja ojensi sitten pullon taas Didille. ”Totta kai kaipaam. Mutta siitä on nyt kuusi vuotta. Siihen on tavallaan tottunut.”

Oli kuin heidän välilleen olisi hitsautunut tässä ja nyt yhdysside, ja Didistä tuntui että hän voisi kysyä mitä vain. ”Millaista on, kun isä on vankilassa? Sori, sano vaan, jos olen liian utelias.”

”Ei se mitään. Ihmiset kysyvät aina tuota. Se on asia, jonka kaikki haluavat tietää.” Shay kohautti olkapäitään. ”Toisaalta minä en tiedä mistään muusta. Se on sama kuin jos minä kysyisin sinulta, millaista on, kun vanhemmat ovat rehellisiä ja lainkuuliaisia kansalaisia, jotka asuvat ja työskentelevät yhdessä ja omistavat luksushotellin. Se on sinun elämäsi, etkä sinä pysähdy pohtimaan, miltä se tuntuu, sillä olet tottunut siihen.”

Shay oli oikeassa, Didi oli elänyt etuoikeutettua elämää ja piti sitä itsestäänselvyytenä. ”On varmaan hirveää, kun isäsi... lähtee pois”, Didi sanoi.

”Niin on. Mutta toisaalta olen tottunut siihenkin. Ja sitten kun hän pääsee vapaaksi, olen iloinen. On aina mahtavaa saada hänet takaisin kotiin.” Shay kohautti huolettomasti hartioitaan. ”Onhan hän vähän painajaismainen, mutta hän on kuitenkin isäni ja minulle rakas. Minulla ei ole muuta perhettä kuin hän.”

Didi ei voinut edelleenkään uskoa, että kävi tätä keskustelua jonkun sellaisen kanssa, jota tuskin tunsi. Hän katsoi Shayta ensimmäistä kertaa oikein kunnolla – Shayn rentoa vartaloa, kosteita vaaleita hiuksia ja veistoksellisia poskipäitä. ”Sinä pärjääät paljon paremmin kuin suurin osa ihmisistä sinun tilanteessasi pärjäisi.”

”Tiedän.”

”Vaatimatonkin vielä.”

Shay hymyili. ”Kun jokainen kaupungin asukas odottaa, että suistun raiteilta ja seuraan isän jalanjälkiä, siitä tulee halu tehdä toisin, osoittaa että he ovat väärässä. Ja nyt minulla on sinulle uusi kysymys. Mistä Didi on lyhenne? Vai onko se lempinimi?”

”Minun oikea nimeni on Danielle, mutta en pienenä osannut sanoa sitä. Kun äiti ja isä yrittivät opettaa sitä minulle, minun suussani siitä tuli Didi. Se alkoi perheen keskeisenä vitsinä, ja sitten jonkun ajan päästä se vain jäi.” Didi kohautti olkapäitään. ”Siitä asti olen ollut Didi.”

”Söpöä.”

”Ei se ollut minun vikani. Syytän hampaita.”

”Totta kai se oli hampaiden vika.” Shay virnisti ja lauloi kiusoitellen: ”*Guilty teeth have got no rhythm.*”

”Sinä olet hulvattoman hauska.” Mutta Didikin hymyili.

”Alkaako sinun tulla kylmä?”

Didiä oli alkanut hytisyttää. ”Vähän.”

”Me ei voida lähteä ottamatta valokuvia.” Shay työnsi kätensä tummansinisen toppatakkinsa taskuun ja otti sieltä kertakäyttökameran. Didi otti hänestä kuvan, kun hän seisoi kirkon edessä käsivarsi heidän upean lumiukkonsa harteilla. Sitten oli Shayn vuoro ottaa Didistä kuva samassa paikassa ja sen jälkeen toinen, kun Didi pyörähteli kädet levällään, pää taaksepäin kallistettuna ja tavoitteli kielellään lumihuutaleita.

He viittoivat ohitseen kulkevan venetsialaisen avukseen ja saivat viimein yhteiskuvan, jossa seisovat kahta puolta lumiukkoa proseccopullo sen lumista rintaa vasten.

”*Grazie mille, signor*”, Shay huusi miehen perään, kun venetsialainen lähti tarpomaan kellotornin suuntaan, ja Didi ihaili hiljaa mielessään hänen kielitaitoaan, varsinkin kun tiesi että hän oli ensi kertaa ulkomailla.

”Varpaat ovat ihan jäässä”, Didi sanoi, kun he veivät tuolit takaisin kahvilaan ja valmistautuivat lähtemään kapeita katuja pitkin takaisin hotellille.

”Älä unohda tätä.” Shay nappasi keltaisen tupsupipon lumiukon päästä ja ravisteli sitä.

Didi veti pipon päähänsä. ”Tämä saa olon vain entistä kylmemmäksi.” Hänen hampaansa alkoivat nyt kalista.

Shay otti pipon pois ja virnisti, kun Didi pyyhkäisi sulavaa lunta hiuksistaan. ”Saanko sanoa yhden jutun? Tämä on ollut hauskaa. Olen tosi iloinen, että teimme tämän.”

Shay seisoi suoraan Didin edessä, ja hänen lämmin hengityksensä tuntui Didin kasvoilla. Shayn vasemman käden sormet hipaisivat Didin poskea, kun hän työnsi märän hiussuortuvan Didin kasvoilta. Didin henki salpaantui. Shayn huulet olivat vain muutaman sentin päässä hänen omistaan, ja yhtäkkiä vaikutti siltä, että Shay aikoisi suudella häntä.

Kaikien kukkuraksi Didi huomasi äkkiä haluavansa joka solullaan, että niin tapahtuisi.

Mutta niin ei käynyt.

”Tule, palataan hotellille”, Shay sanoi.

Didi nyökkäsi myöntävästi, sillä mitä muutakaan hän olisi voinut tehdä? Paiskata kätensä Shayn kaulaan ja vaikertaa: ”Mutta luulin, että aioit suudella minua! Odotin, että tekisit niin!”

Ei, se olisi ollut kaikkea muuta kuin coolia.

Kun he lähtivät takaisin hotellille, Shay kysyi: ”Kerrotaan-ko tästä muille vai ei?”

”Mietin juuri samaa.” Jos he kertoisivat, luulisivatko kaikki että he olivat livahtaneet yhdessä ulos? Kiusattaisiinko heitä siitä armottomasti koko loppuloma ja vielä monta kuukautta sen jälkeenkin? ”Voi olla helpompaa, jos ei kerrota.”

”Olen samaa mieltä. Ja kun tullaan huomenna torille, ei sanota mitään, kun muut näkevät lumiukon. Pidetään se meidän välisenä salaisuutena.”

Kun he tulivat hotellille, Shay pysähtyi kapealle kadulle ja Didin hupsu sydän hypähti. Nyt se suudelma ehkä tulisi.

Mutta ei, edessä oli toinen pettymys: Shay otti vain avainkortin taskustaan ja avasi sillä pikku hotellin oven. Sitten ravisteltuaan lumen takistaan ja pyyhittyään lenkkarinsa he menivät hiljaa portaat ylös.

Kolmannen kerroksen porrastasanteella Shay kuiskasi: ”Nähdään huomenna. Tämä on meidän salaisuutemme.”

”Nähdään.” Hämmäntynyt Didi ihmetteli, miksi Shay ei ollut suudellut häntä. Hitsi, mikä Shay Masonia riivasi? Shayn olisi pitänyt olla imarreltu, että Didi halusi hänen suudelmaansa, ja tarttua tilaisuuteen.

Kolme tuntia myöhemmin Didi heräsi riemunkiljahdukseen, jota seurasi kunnan tömähdys, kun Layla pomppasi hänen sänkynsä jalkopäähän.

”Voi vitsi, herää!”

”Mitä nyt? Auh”, Didi voihkaisi, kun Layla istahti hänen jalkojensa päälle.

”Et ikinä usko”, Layla kirkaisi. ”Ulkona on satanut lunta!”

Sydäntä hivelevä lukuherkku

Kuvittele taianomainen, talvinen Venetsia. Kuvittele takinkaulukselle laskeutuvat lumihiutaleet, orastava lumisota ja pullo proseccoa. Kuvittele täydelliset puitteet nuorelle rakkaudelle. Juuri tällaisissa puitteissa Didi Laing ja Shay Mason rakastuivat. Rakkaus kesti puoli vuotta, mutta sitten tapahtui jotain, mikä järkytti kokonaista Elliscomben kylää Cotswoldsissa. Shay lähti hyvästejä jättämättä, katosi kuin tuhka tuuleen.

Ja nyt, kolmetoista vuotta myöhemmin, Shay on palannut Elliscombeen. Didi ei usko silmiään eikä hän ainakaan halua huomata sisällään heräävää tuttua kipinää. Kaikkihan on jo täydellisesti: työ hotellin johdossa sekä puolen vuoden kuluttua siintävät häät. Mutta Shayn paluu nostaa pintaan vanhat salaisuudet, ja vaikuttaa siltä, että niin on ollut jonkun tarkoituskin...

JILL MANSELLIN romaanit ovat riemastuttaneet jo miljoonia lukijoita eri puolilla maailmaa. Hänen viides suomennettu teoksensa *Ja sitten tulit takaisin* kertoo elämän kirpeydestä ja suloisuudesta niin herkullisesti, että sen henkilöiden kanssa haluaisi ystäväystyä.

